

BAAS VAN DE WERELD

Pieter Koolwijk

Baas van de wereld

Met illustraties van Linde Faas

Van Pieter Koolwijk en Linde Faas verschenen bij
Lemniscaat:

Vlo en Stiekel | *Vlo en Stiekel – Vliegen zwammen*
Bens boot | *Baas van de wereld* | *Prutje* | *Gozert*
Luna | *De trollen van Leif* | *Missie afbreken*
Foutje? Echt niet!



© tekst: Pieter Koolwijk, 2016, 2024

© omslag en illustraties: Linde Faas, 2024

Boekverzorging: Eveline Verburg

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2024

ISBN 978 90 477 1665 5

NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lithografie: Pixel-It, Zutphen

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.



Kijk voor spelletjes, lessuggesties
en meer op: www.lemniscaat.nl

*Voor iedereen die zich anders voelt,
of ergens mee tobt in het leven.*

Jullie maken de wereld de moeite waard.

Dan ben je een baas van de wereld.

1. Strafwerk

‘Ik zong gewoon een vrolijk liedje,’ zei Ivo. ‘En meteen moest ik van mijn vader mijn mond houden. Of ik niet iets kon gaan doen zonder zoveel geluid te maken.’

Achteloos veegde Mila een donkere haarlok voor haar gezicht vandaan.

‘En vlak daarna was ik mijn moeder iets aan het vertellen.’ Ivo trapte tegen een leeg blikje zodat het kletterend voor hem uit stuiterde. ‘Kapt ze me midden in mijn verhaal af. Blijkbaar was haar werk belangrijker dan de steen die ik had gevonden.’ Hij viste een steen uit zijn zak en liet hem aan Mila zien. ‘Kijk. Glad hè?’

Mila pakte de steen uit zijn hand, wreef erover en knikte. Daarna gaf ze hem terug.

Ivo borg hem direct weer op. Zo’n gladde steen kon best eens van pas komen. ‘Maar ik mag me dus van mijn ouders niet de hele vakantie thuis lopen vervelen. Ook niet met jou.’ Ivo snapte er niets van. Hij had zich juist nog geen seconde verveeld. Misschien een paar keer ondersteboven op de bank gehangen en zo hard mogelijk gezucht, maar vervelen? Nee, nooit.

Mila keek hem aan. Niet nieuwsgierig, of bezorgd. Ze keek gewoon. Dat deed ze wel vaker. Het was een van de redenen dat de meeste kinderen niets van haar moesten hebben. Ze vonden haar maar vreemd. Zelfs griezelig. Ivo niet. Die vond haar geweldig. Ze luisterde goed, was slim en zeurde nooit over zijn oude kleren.

Zelfs niet over zijn flaporen die door zijn kaalgeschorren kop extra goed zichtbaar waren. Zijn moeder wilde geen dure kapper betalen, dus deed ze het zelf.

‘Het is zo oneerlijk,’ ging Ivo verder. ‘Zulke regels gelden alleen voor mij. Niet voor Emma of Lars.’ Emma was zijn jongere zusje van vijf. Lars was al veertien. ‘Zij worden nooit naar buiten gestuurd. Nooit! En als ik er iets over zeg, luisteren mijn ouders niet.’ Opnieuw trapte hij het blikje voor zich uit. ‘Dat doen ze nooit!’

‘Misschien minder praten,’ stelde Mila voor.

Ivo fronste zijn wenkbrauwen. Minder praten om iemand te laten luisteren? Het leek hem juist logischer om nog meer te praten. Net zolang tot ze luisterden. ‘Dat helpt toch niet,’ zei hij.

‘Wel op school.’

Daar had ze misschien gelijk in. De meester zei ook vaak dat Ivo te veel praatte. Zelf vond hij het wel meevallen. Oké, afgelopen vrijdag had hij moeilijk zijn mond kunnen houden en niet echt goed opgelet tijdens de les. Maar ja, als je tien bent is het toch nog niet interessant wat je later wilt worden? Helaas dacht de meester daar anders over. Strafwerk. Een opstel van duizend woorden over wat Ivo later wilde worden.

‘Ach, dat kleine stukje schrijven,’ zei Ivo stoer. ‘Ik heb een week de tijd. Hoef het pas de maandag na de vakantie in te leveren.’

Mila zei niets. Ze staarde voor zich uit, alsof ze diep in gedachten was.

‘Echt waar hoor,’ zei Ivo. ‘Ik heb het in mijn hoofd al klaar. Ik moet het alleen nog even schrijven. Meer niet.’

Nog steeds reageerde Mila niet. Ivo kreeg op dit soort momenten altijd het gevoel dat het ontzettend druk in haar hoofd was. Dat had hij zelf ook weleens. Net

toen hij besloot de stilte dan maar vol te kletsen, deed ze haar mond open.

‘Wat dan?’ vroeg ze.

Ivo keek haar verbaasd aan. ‘Wat dan wat?’

‘Wat wil je later worden?’

Typisch Mila. Ze wilde vast laten merken dat ze hem wel doorhad. Dat hij het opstel nog niet had uitgedacht. Ook al had ze gelijk, Ivo was niet van plan dat toe te geven.

‘Iets zó speciaals,’ zei hij, ‘dat ik zeker weet dat jij het niet kunt raden. Probeer maar!’ Hij hoopte maar dat Mila met een goed idee kwam, zodat hij kon zeggen dat ze het geraden had.

Mila schudde haar hoofd.

‘Echt hoor.’ Gehaast keek Ivo om zich heen. Een stukje verderop stond een zwerver in een winkelwagentje te rommelen. Een zwerver? Wilde hij dat worden? De vrijheid sprak hem wel aan. Dan had niemand iets over hem te zeggen. Nooit meer strafwerk, of zijn mond houden. Alleen had hij weinig zin om op straat te leven en zijn eten uit een vuilnisbak te moeten halen. Nee, dan was hij liever een rijke bankdirecteur of de baas van de politie.

Zijn oog viel op een aanplakbiljet met daarop een keurige man die zijn armen over elkaar had en met één voet op de wereldbol leunde.

En ineens wist Ivo het.

‘Ik wil later worden...’ Hij zette zijn handen in zijn zij, duwde zijn borst vooruit en riep: ‘Baas van de wereld!’

Mila staarde hem kort aan en sloeg toen met haar hand tegen haar voorhoofd.

‘Wat?’ Ivo lachte. ‘Dat is toch slim? Dan kan niemand me nog strafwerk geven en moet iedereen naar me luisteren.’

‘Ja?’ zei een zware mannenstem plotseling achter hem. ‘Wat is er?’

Ivo’s hart miste een slag. Hij draaide zich om en stapte direct naar achteren toen hij de zwerver zag staan. De man had lang, vettig, grijs haar, een smerige baard en kleren vol gaten. Zijn paarse jas hing open omdat alle knopen eraf waren.

‘Eh... wat?’ was alles wat Ivo wist uit te brengen.

‘Je riep me toch?’ zei de man.

‘Ik?’ Ivo keek naar Mila, die haar schouders ophaalde.

‘Ja,’ zei de man op serieuze toon. ‘Ik dacht tenminste dat ik je “Baas van de wereld” hoorde roepen.’

‘Dat klopt,’ zei Ivo.

‘Precies.’ De man knikte. ‘En die baas van de wereld, dat ben ik.’

Ivo wist niet wat hij moest zeggen en dat gebeurde niet vaak. De baas van de wereld? Deze smerige zwerver? Natuurlijk was dat niet waar, maar waarom zei die kerel het dan? Omdat hij gek was? Dan konden ze maar beter uit zijn buurt blijven.

‘Sorry,’ zei Ivo. ‘Ik had het niet over u.’ Hij stak zijn hand op en zwaaide – ‘Tot ziens!’ – in de hoop dat de zwerver weer iets anders ging doen.

Even leek het daarop, toen hij terugzwaaide, maar daarna draaide hij zich langzaam naar Mila. Zij stond daar maar, met haar armen slap langs haar lichaam en een gezichtsuitdrukking die ergens tussen emotioneel en onverschillig in hing. De zwerver stapte behoedzaam op haar af, alsof ze een wild dier was dat hij niet wilde verjagen. ‘Nu ben je nog een kleine bloembol,’ zei hij. ‘Maar je moest eens weten waar je allemaal toe in staat bent wanneer je in volle bloei staat.’

Mila zei niets. Alleen haar zwarte, lange haar bewoog in de wind.

Ivo kreeg er de kriebels van. Wat moest die vent van haar? 'We moeten weg,' zei Ivo snel. 'Ga je mee, Mila?'

'Wat een haast,' zei de zwerver. 'Zijn jullie soms tijdrenners? Nooit tijd. Altijd op weg naar de volgende bestemming.'

'Tijd...' Ivo knipperde met zijn ogen. 'Tijdrenners?'

'Ja.' De man keek hem verwachtingsvol aan. 'Waarom zouden jullie anders alweer weg moeten?'

'Ik mag van mijn moeder niet met vreemde mannen praten,' zei Ivo zonder na te denken. De woorden rolden gewoon uit zijn mond.

'Vreemd?' De man hield zijn hoofd schuin. 'Ik?'

'Ja,' zei Ivo. 'Behoorlijk vreemd. U scoort zeker een acht. Dat zou ik zo op uw rapport invullen bij vreemd zijn. Misschien zelfs een negen.'

De man wreef door zijn smerige baard. 'Ik denk dat ik weet wat het probleem is. Ik zie er nog niet uit als de baas van de wereld. Let op.' Zonder op hun reactie te wachten draaide hij zich om, liep naar het winkelwagentje en begon tussen de vuilniszakken te rommelen. Af en toe deed hij iets aan of op, maar net zo vaak zette hij het ook weer af.

Ivo twijfelde. Hij bleef het liefst ver uit de buurt van gevaarlijke gekken. Maar was deze man echt gevaarlijk? Of was hij alleen maar een grappige gek?

'Wat vind jij?' fluisterde Ivo naar Mila. 'Weglopen of blijven staan?'

Mila hield haar blik op de zwerver gericht. Of eigenlijk op het karretje waar hij in stond te rommelen. Alsof daar iets heel interessants te zien was. Ivo kende haar goed genoeg om te weten dat geen antwoord ook een antwoord was. Ze bleven dus staan.

De zwerver knoopte een vuilniszak dicht, zette hem terug in het winkelwagentje en draaide zich weer om.

‘En?’ vroeg hij op serieuze toon. ‘Zie ik er nu uit als de baas van de wereld?’ Op zijn gezicht prijkte een duikbril met snorkel, zijn oren zaten weggestopt achter een koptelefoon gemaakt van lege blikjes en op zijn rug hing een rugzak. Uit de rugzak stak een hengel met aan het uiteinde een broodje dat een paar meter voor zijn gezicht bungelde.

Ivo kon alleen maar staren. Hij had zoveel vragen dat zijn hoofd ervan overstroomde. Wat moest hij hier nu op zeggen? Hoe langer hij naar de man keek, hoe meer hem opviel. Zoals de ketting met de wekker die om zijn nek hing, of het feit dat hij voetbalschoenen aanhad.

‘Waar is dat broodje voor?’ vroeg Ivo toen maar. Hij moest toch iets zeggen?

‘Voor de snelheid natuurlijk,’ antwoordde de zwerver. ‘Ik heb nooit tijd om te eten, dus als ik dat broodje ruik, ga ik erachteraan!’

‘Wat zit erop?’ vroeg Ivo. Hij flapte het er zomaar uit. Een korte gedachte die per ongeluk de weg naar zijn mond had gevonden.

‘Spek.’

‘Oké.’ Ivo kon zichzelf wel



voor zijn kop slaan dat hij zo'n stomme vraag had gesteld. De volgende moest beter zijn. 'En die duikbril?'

'Tegen de vliegen en insecten. Anders krijg ik die allemaal in mijn ogen als ik met mijn karretje rondvlieg. De snorkel is voor als ik heel hard ga. Anders kan ik niet ademen.'

Ivo moest moeite doen om zijn lachen in te houden. 'Vliegen?'

'Ja,' zei de man. 'En andere insecten.'

'Nee, nee.' Ivo wapperde met zijn hand. 'Dat bedoel ik niet. Vliegen met dat karretje?' Hij wees naar het wagentje vol met rommel. 'Vliegen?' herhaalde hij op ongelovige toon.

'Ja, nu lijkt het nergens op.' De zwerver pakte de sleutel waarmee je normaal gesproken een winkelwagentje aan een ander karretje vastzet. Het metalen ding bungelde aan een ketting. 'Maar als je deze in dit slot duwt,' hij tikte op het gedeelte waar je geld in moest stoppen, 'dan kun je ermee vliegen.'

'Is onmogelijk,' zei Ivo meteen. Hij had het al zo vaak geprobeerd. Iedere keer als hij zich stond te vervelen in de supermarkt terwijl zijn moeder op zoek was naar de boodschappen. 'De ketting is te kort.'

'Past wel.' De man grijnsde. 'En dan kun je vliegen.'

'En wat is dat?' vroeg Mila ineens. Ze keek niet naar de zwerver, maar langs hem naar zijn winkelwagentje. Haar vinger wees richting een bruin, langwerpig pakket dat tussen de vuilniszakken lag.

'Wat?' De man zette zijn duikbril af en keek Mila verbaasd aan. 'Wat weet jij...' Hij stapte naar het karretje, pakte het bruine pakket eruit en drukte het tegen zijn lichaam. 'Waarom wil je dat weten?'

Ivo keek Mila met grote ogen aan. Hadden de andere kinderen dan toch een beetje gelijk? Was ze vreemd?

‘Je verplaatste het net,’ zei Mila kalm. ‘Heel voorzichtig, alsof het je kindje was.’

‘Wauw,’ zei Ivo.

De zwerver glimlachte. ‘Scherp gezien.’ Zachtjes legde hij het pakket terug tussen de vuilniszakken.

‘Wat zit erin?’ Ivo knalde bijna uit elkaar van nieuwsgierigheid.

‘Kan ik niet zeggen,’ antwoordde de man. Hij keek om zich heen en fluisterde zacht: ‘Ik heb het nodig om de wereld te redden.’

‘De wereld redden?’ Ivo begon te lachen. ‘Waarvan?’ Voor zover hij wist stond de wereld niet op het punt om te vergaan. Zo iets zou groot nieuws zijn.

‘Weet je dat niet?’ De zwerver keek hem vol ongelooft aan. ‘Misschien ben je toch geen tijdrenner. Eerder een leegdenker, misschien zelfs een oelewappie.’ Hij leunde voorover, met zijn gezicht vlak voor dat van Ivo. Zijn ogen twinkelden. ‘Ben jij een oelewappie?’

Tijdrenner, leegdenker, oelewappie... Wat bedoelde die kerel daarmee? Allemaal woorden waar Ivo nog nooit van gehoord had. Dan kon hij het ook niet zijn. Toch? ‘Nee,’ zei Ivo. ‘Volgens mij niet.’

‘Hmmm.’ De man krabbelde in zijn vieze baard. ‘Dat is precies het antwoord dat ik van een oelewappie zou verwachten.’

Dat was een goed punt, vond Ivo. Wie wilde nou toegeven dat hij een oelewappie was?

De zwerver wierp een korte blik op Mila en keek toen weer naar Ivo. ‘Vooruit. Ik zal het uitleggen.’ Hij zuchtte diep. ‘De wereld moet gered worden van jullie.’

‘Van óns?’ Ivo schudde zijn hoofd. ‘Dit verhaal wordt steeds gekker.’

‘Niet alleen van jullie. Van alle mensen.’ Ineens klonk de zwerver erg serieus. ‘Het enige waar mensen

aan denken is zichzelf. Alles draait om geld, macht of aandacht. Er is niemand die nog aan de wereld denkt!’

‘Dat is niet waa-’ Ivo werd onderbroken door het geluid van een sirene. Heel hard en kort, een paar seconden maar. Hij keek om en zag een politiewagen aan komen rijden.

‘Ik moest maar eens gaan,’ zei de zwerver. Hij pakte zijn karretje bij de handgreep en duwde het rennend weg.

‘Wat een mafkees,’ zei Ivo.

Mila reageerde niet. Ze bleef de zwerver nastaren. Zelfs nog toen de politieagenten uit hun auto stapten. Eén was een lange man met brede schouders en een volle baard, de ander een kleiner kereltje met glimmend haar dat in een strakke scheiding was gekamd.

‘Goedemiddag,’ zei de bebaarde agent vriendelijk. ‘Wat wilde die meneer van jullie?’

Mila haalde haar schouders op.

‘Viel hij jullie lastig?’

‘Nee hoor,’ zei Ivo. ‘Niet echt. Toch?’ Hij keek naar Mila in de hoop dat ze hem te hulp schoot. Had de man hen lastiggevalen? Ivo vond van niet. Hij was vooral smerig, grappig en nogal apart.

‘Wat moest hij van jullie?’ vroeg de bebaarde agent. Zijn hoofd was nog kaler dan dat van Ivo. Er zat geen stekeltje meer op.

‘Niets,’ antwoordde Ivo. ‘We raakten gewoon aan de praat.’

‘Waarover?’

‘Hij zei dat hij de baas van de wereld was.’

De agent met het glimmende haar haalde een notitieblokje tevoorschijn en schreef iets op. Dat spoorde Ivo aan om verder te vertellen. Hij probeerde niets te vergeten. Hoe de zwerver zich had omgekleed, het

bruine pakket, en dat hij had gezegd dat hij de wereld moest redden. Vooral aan de woorden tijdrenner, leegdenker en oelewappie besteedde hij veel tijd. Die voelden belangrijk. Ieder detail beschreef hij zo goed mogelijk en de agent schreef mee. Mila bleef op een afstandje staan. Ze bekeek alles met een gezicht dat niet te peilen was. Uiteindelijk vroeg de agent zelfs of ze kon praten, en of alles goed met haar ging. Beide keren knikte ze.

‘Ik zou maar een beetje bij zwervers uit de buurt blijven,’ sloot de agent af. ‘Ze zijn niet allemaal grappig.’ Hij liep langs zijn collega, klopte hem op zijn schouder en liep naar de auto.

‘Wat willen jullie van die man?’ vroeg Mila plotse-ling.

De bebaarde agent leek verrast. Misschien door Mila’s scherpe vraag, of gewoon doordat ze ineens iets had gezegd. Hij glimlachte en wisselde een snelle blik met zijn collega. ‘Niets in het bijzonder. We dachten dat hij jullie lastigviel.’ De agent gaf Mila een knipoog. ‘Fijne dag nog.’



Beide mannen stapten in de auto. De motor startte, het voertuig kwam langzaam in beweging en reed weg.

‘Denk jij wat ik denk?’ zei Ivo. Hij keek Mila met grote ogen aan. ‘Of niet?’

Mila haalde haar schouders op.

‘Die kerel is verliefd op je! Hij gaf je een knipoog!’ Ivo grijnsde. Iedereen wist dat jongens naar meisjes knipogen als ze ze leuk vinden.

Mila liet haar schouders hangen, zuchtte diep en draaide zich om. Zwijgend liep ze weg.

‘Wacht nou.’ Ivo rende lachend achter haar aan.

De rest van de dag hingen ze een beetje rond in de stad. Ze deden niet veel en waren toch druk. Zo plaagde Ivo Mila met de politieagent en alle politiebaby’s die ze zouden krijgen, en dan zei Mila op haar beurt niets terug. Of Ivo fantaseerde over de baas van de wereld en het pakket in zijn karretje, waarop Mila haar hoofd schudde of gewoon voor zich uit keek.

Ze zagen nog wel een paar zwervers, maar die bemoeiden zich met hun eigen zaken. Ze waren allemaal net iets anders dan die zogenaamde baas van de wereld. Al kon Ivo niet precies zijn vinger leggen op wat er dan zo anders was. Ja, die hengel en duikbril, maar dat was het niet.

Tegen de tijd dat hij thuiskwam, dacht hij al niet meer aan de ontmoeting. Daar zorgden de spruiten die zijn moeder had klaargemaakt wel voor.